

Latvijas Republikas Senāts

SPRIEDUMS

Rīgā 2025. gada 17. septembrī

Senāts šādā sastāvā: senatore referente Sanita Osipova, senatores Ināra Garda un Kristīne Zīle

rakstveida procesā izskatīja /Persona A/ kasācijas sūdzību par Rīgas apgabaltiesas 2023. gada 2. maija spriedumu civillietā SIA „Rīgas namu pārvaldnieks” prasībā pret /Persona B/ un /Persona A/ par parāda piedziņu.

Aprakstošā daļa

[1] SIA „Rīgas namu pārvaldnieks” cēla prasību pret /Persona B/ un /Persona A/, lūdzot piedzīt:

- no atbildētāja /Persona B/ pārvaldīšanas un komunālo parādu 2498euro, kas aprēķināts par laiku no 2014. gada 1. oktobra līdz 2015. gada 1. jūnijam;
- no katra atbildētāja atsevišķi pārvaldīšanas un komunālo parādu 884,20 euro, kas izveidojies laikā no 2015. gada 2. jūnija līdz 2015. gada 11. oktobrim;
- no atbildētāja /Persona B/ līgumsodu 298,89euro, no atbildētājas /Persona A/ – līgumsodu 49,03euro, bet no katra atbildētāja – likumiskos procentus 236,92 euro.

Prasības pieteikumā un tā precizējumos norādīti šādi apstākļi un pamatojums.

[1.1] Laikā no 2005. gada 5. oktobra līdz 2015. gada 20. oktobrim atbildētājam /Persona B/ bija ierakstītas īpašuma tiesības zemesgrāmatā uz nekustamo īpašumu /Adrese A/, kura sastāvā ietilpst dzīvokļa īpašums un 7001/672788 domājamās daļas no daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas.

Prasītāja ir minētās dzīvojamās mājas, kuras pārvaldīšanas tiesības strīdus laika posmā dzīvokļu īpašnieku kopība nebija pārņēmusi, pārvaldniece.

[1.2] Laulāto mantisko attiecību reģistrā /datums/ izdarīts ieraksts, ka atbildētāji (laulātie) noslēdza laulības līgumu par laulāto mantas kopību. Ievērojot minēto, kopš minētā laika posma atbildētāji par saistībām atbild vienādās daļās.

Tā kā dzīvoklī nebija uzstādīts ūdens patēriņa skaitītājs atbildētāju pienākums apmaksāt visu dzīvojamās mājas ūdens patēriņa starpību izriet no Ministru kabineta 2008. gada 9. decembra noteikumu Nr. 1013 „Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu” (turpmāk arī – Noteikumi Nr. 1013) 19.¹². apakšpunkta (šeit un turpmāk redakcijā, kas bija spēkā no 2013. gada 1. oktobra līdz 2019. gada 21. novembrim), kas noteic, ka ūdens patēriņa starpību sadala atbilstoši atsevišķo īpašumu skaitam starp dzīvokļu īpašniekiem, kuru atsevišķajos īpašumos ūdens patēriņa skaitītāji nav uzstādīti (turpmāk arī – apstrīdētā tiesību norma).

[1.3] Prasība pamatota ar Civillikuma 1587. un 1651. pantu, 1652. panta trešo daļu, 1662. pantu, 1759. panta 1. punktu, 1762., 1765., 1779. un 1828. pantu, Dzīvokļa īpašuma likuma 8. panta otro daļu un 10. pantu, likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” 50. panta septīto daļu.

[2] Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2021. gada 10. decembra spriedumu prasība apmierināta daļēji:

- no atbildētāja /Persona B/ piedzīts pārvaldīšanas un komunālo pakalpojumu parāds 3382,68*euro* par laiku no 2014. gada 1. oktobra līdz 2015. gada 11. oktobrim, līgumsods 298,89*euro* par laiku no 2014. gada 3. novembra līdz 2015. gada 11. oktobrim un likumiskie procenti 236,92*euro* par laiku no 2015. gada 12. oktobra līdz 2020. gada 1. aprīlim;

- no atbildētājas /Persona A/ piedzīts pārvaldīšanas un komunālo pakalpojumu parāds 884,20*euro* par laiku no 2015. gada 2. jūnija līdz 2015. gada 11. oktobrim;

- prasība noraidīta daļā par līgumsoda 49,04 *euro* un likumisko procentu 236,92 *euro* piedziņu no atbildētājas /Persona A/, bet tiesvedība izbeigta prasības daļā par līgumsoda 78,75*euro*, likumisko procentu 55,63 *euro* piedziņu un atbildētāju solidāro atbildību.

Tā kā minēto spriedumu pārsūdzēja tikai atbildētāja /Persona A/ daļā, ar kuru apmierināta pret viņu celtā prasība, pārējā daļā tas stāties likumīgā spēkā.

[3] Ar Rīgas apgabaltiesas 2023. gada 2. maija spriedumu prasība apmierināta, un no atbildētājas piedzīts pārvaldīšanas un komunālo pakalpojumu parāds 884,20*euro* par laiku no 2015. gada 2. jūnija līdz 2015. gada 11. oktobrim.

Pievienojoties pirmās instances tiesas sprieduma argumentācijai, apgabaltiesas spriedums pamatots ar šādiem apsvērumiem.

[3.1] Prasītāja īsteno dzīvojamās mājas pārvaldīšanu uz likuma pamata, proti, atbilstoši likuma „Par valsts un pašvaldības dzīvojamo māju privatizāciju” 50. panta septītajai daļai un 2011. gada 5. jūlija dzīvojamo māju pārvaldīšanas līgumam, kas noslēgts starp prasītāju un Rīgas pilsētas pašvaldību.

Tādēļ apstāklis, ka starp prasītāju un atbildētāju /Persona A/ nav noslēgts apsaimniekošanas līgums, nenozīmē, ka prasītāja bija neaicināta uzņemties veikt dzīvojamās mājas pārvaldīšanu. Ievērojot minēto, pušu tiesiskās attiecības nav apspriežamas saskaņā ar Civillikuma 2325.–2346. pantu, kas regulē neuzdoto lietvedību, un nosaka pienākumu iesniegt norēķinu atskaiti un pierādījumus par izdevumiem.

Lietā nav piemērojamas judikatūras atziņas, uz kurām atsaukusies atbildētāja, jo tās attiecas uz tiesiskām attiecībām, kas izrietēja no dzīvokļa īpašumos nesadalītu un kopīpašumā esošo dzīvojamo māju apsaimniekošanas, ko veica trešā persona bez pārvaldīšanas līguma noslēgšanas, vēl pirms Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma spēkā stāšanās.

[3.2] Kārtību, kādā pārvaldnieks aprēķina maksu par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu, kā arī katra dzīvokļa īpašnieka apmaksājamo daļu par saņemto pakalpojumu, nosaka tiesiskais regulējums: Ministru kabineta 2008. gada 9. decembra noteikumi Nr. 1014 „Kārtība, kādā aprēķināma maksa par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu” un Ministru kabineta 2008. gada 9. decembra noteikumi Nr. 1013 „Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu”.

Savukārt atbilstoši Ministru kabineta 2010. gada 28. septembra noteikumu Nr. 908 „Mājas lietas vešanas un aktualizēšanas noteikumi” (spēkā līdz 2022. gada 3. maijam) 27. punktam atbildētājai kā dzīvokļa īpašniecei bija tiesības iepazīties ar mājas lietu un saņemt informāciju par aprēķina un izdevumu pozīciju pamatojošiem dokumentiem. Tādēļ deklaratīvs ir atbildētājas iebildums, kurā nav apstrīdētas konkrētas aprēķina pozīcijas (izņemot par ūdeni un tā uzsildīšanu), ka aprēķinam nav pievienoti attaisnojuma dokumenti.

Lietā nav pierādījumu, ka prasītāja nenodrošināja dzīvojamās mājas tehnisko apkopi un kārtējos remontdarbus vai nebūtu organizējusi pārējos uzturēšanas un apsaimniekošanas pakalpojumus. Tāpat nav konstatējams, ka dzīvokļu īpašnieku kopība bija uzdevusi prasītājai veikt remontdarbus, kas saistīti ar ūdens zudumu.

[3.3] Kļūdains ir atbildētājas uzskats, ka tai nepamatoti uzlikts pienākums atlīdzināt ūdens patēriņu apmērā, kas nekad nav ticis piegādāts. Dzīvoklī nebija uzstādīti ūdens patēriņa skaitītāji, tādēļ aprēķins veikts atbilstoši Noteikumu Nr. 1013 19.¹ 2. apakšpunktam.

Ar Satversmes tiesas kolēģijas 2022. gada 19. decembra lēmumu tika atteikts ierosināt lietu pēc Rīgas apgabaltiesas pieteikuma par Noteikumu Nr. 1013 19.¹ punkta atzīšanu par neatbilstošu Satversmes 105. panta pirmajam un trešajam teikumam.

[4] Par minēto spriedumu atbildētāja /Persona A/ iesniedza kasācijas sūdzību, kurā lūdz to atcelt, pamatojoties uz šādiem argumentiem.

[4.1] Tā kā starp prasītāju un atbildētāju /Persona A/ nav noslēgts apsaimniekošanas līgums, pušu saistības ir nosakāmas pēc neuzdotās lietvedības principiem. Līdz ar to tiesai bija jāpiemēro Civillikuma 2305., 2311., 2337., 2343. un 2344. pants, no kuriem izriet lietveža norēķina došanas pienākums. Tas nozīmē, ka bija jābūt saprotami un pārskatāmi sagatavotam ieņēmumu un izdevumu sarakstam, kam pievienoti dokumentāri pierādījumi.

Minētais arī izriet no judikatūras atziņām, kas izteiktas Senāta 2021. gada 17. jūnija spriedumā lietā Nr. SKC-127/2021 un 2019. gada 13. jūnija spriedumā lietā Nr. SKC-22/2019. Tiesa tās nav ņēmusi vērā, tādējādi pieļaujot Civilprocesa likuma 5. panta sestās daļas pārkāpumu.

[4.2] Pat ja šajā lietā nav piemērojami neuzdotās lietvedības noteikumi, atbilstoši Civilprocesa likuma 93. panta pirmajai daļai tieši uz prasītāju gulstas pierādīšanas nasta.

Tikai tad, kad prasītāja iesniedz pierādījumus, kas pamato aprēķinu, uz atbildētāju pāriet pienākums to atspēkot.

Prasītājas rēķins nav uzskatāms par pierādījumu, ja tam nav pievienoti attaisnojuma dokumenti (piemēram, akti ar komunālo pakalpojumu sniedzējiem, remontdarbu akts, maksājumu dokumenti). Maksa par atkritumu izvešanu ir aprēķināta, pieņemot, ka dzīvoklī dzīvoja četras personas, taču tas neatbilst patiesībai.

Savukārt no prasītājas iesniegtajām 2020. gada 16. septembra izdrukām, kurās norādīts, ka daudzdzīvokļu mājā ir 108–112 dzīvokļu īpašumi, var secināt, ka prasītājai nav zināms precīzs dzīvokļu īpašumu skaits. Tādēļ aritmētiski pareizs nevar būt pārvaldīšanas un ūdens patēriņa aprēķins. Tāpat nav skaidrs, vai visi dzīvokļu īpašnieki piedalās dzīvojamās mājas izdevumu segšanā.

[4.3] Ūdens patēriņa daudzums, kura apmaksa tiek lūgta celtajā prasībā, nav samērīgs.

[4.3.1] Civilprocesa likuma 97. pants noteic, ka pierādījumi ir jāvērtē, ņemot vērā dzīvē gūtos novērojumus.

Tādēļ bija jāņem vērā, ka vidējais ūdens patēriņš uz vienu dzīvoklī dzīvojošo cilvēku nepārsniedz 3–4 m³ mēnesī. Neraugoties uz to, tiesa atzinusi par pamatotu prasību, atbilstoši kurai ūdens daudzuma patēriņš bija no 37,23 m³ līdz 202,67 m³.

[4.3.2] Apstāklis, ka Satversmes tiesas kolēģija atteica ierosināt lietu pēc Rīgas apgabaltiesas pieteikuma, pats par sevi nenozīmē, ka Noteikumu 19.¹ 2. apakšpunkts atbilst Satversmei.

Satversmes tiesas kolēģijas lēmumā norādīts, ka apgabaltiesas pieteikumā netika sniegts juridiskais pamatojums tam, vai pamattiesību ierobežojums ir noteikts ar likumu, vai tam ir leģitīms mērķis un vai tas atbilst samērīguma principam. Šis trūkums bija novēršams, iesniedzot Satversmes tiesā jaunu, papildinātu pieteikumu.

[4.3.3] Noteikumu Nr. 1013 19.¹ punkts neatbilst Satversmes 105. pantam, tādēļ šajā lietā nav piemērojams.

[4.4] Prasītāja ilgstoši nav veikusi nepieciešamās darbības, lai novērstu ūdens starpības rašanos daudzdzīvokļu mājā, kas atsevišķos mēnešos ir pārsniedzis 40 % no kopējā ūdens patēriņa.

Tādēļ prasītāja, kura nav izpildījusi savas saistības pienācīgā kārtā, nav tiesīga saņemt atlīdzību pilnā apmērā.

[5] Paskaidrojumus sakarā ar atbildētājas kasācijas sūdzību prasītāja nav iesniegusi.

Motīvu daļa

[6] Pārbaudījis sprieduma likumību attiecībā uz personu, kas to pārsūdzējusi, un argumentiem, kas minēti kasācijas sūdzībā, kā to noteic Civilprocesa likuma 473. panta pirmā daļa, Senāts atzīst, ka pārsūdzētais spriedums ir atceļams turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[7] Apgabaltiesa pušu tiesiskajām attiecībām piemēroja Noteikumu Nr. 1013 19.¹ 2. apakšpunktā noteikto ūdens patēriņa starpības sadales kārtību, kas paredzēja, ka visi izdevumi ūdens patēriņa starpības segšanai jāuzņemas dzīvokļa īpašniekam (izskatāmajā lietā – atbildētājam), kura atsevišķajā īpašumā nav uzstādīti ūdens patēriņa skaitītāji.

Izskatot Senāta pieteikumu, Satversmes tiesa 2025. gada 12. jūnija spriedumā lietā Nr. 2024-17-03 nosprieda atzīt Noteikumu Nr.1013 19.¹ 2. apakšpunktu par neatbilstošu Latvijas Republikas Satversmes 105. panta pirmajiem trim teikumiem un spēkā neesošu no pamattiesību aizskāruma rašanās brīža attiecībā uz atbildētāju šajā civillietā un citām personām civillietās, kurās tiesvedība vēl nav noslēgusies.

[7.1] Dzīvojamās mājas uzturēšanai nepieciešamie ūdensapgādes pakalpojumi ietver visu to ūdens daudzumu, kas piegādāts dzīvojamai mājai, tostarp arī ūdens patēriņa starpību, kas var rasties arī tādu apstākļu dēļ, kuri nav saistīti ar konkrētās personas negodprātīgu rīcību, piemēram, saistībā ar remontdarbiem, avāriju, ūdens noplūdi ūdensapgādes sistēmas sliktā tehniskā stāvokļa dēļ vai mēraparātu darbības nepilnībām (sk. Satversmes tiesas 2025. gada 12. jūnija sprieduma lietā Nr. 2024-17-03 17.2. punktu).

Satversmes tiesa atzina, ka apstrīdētajā normā ietvertais pamattiesību ierobežojums ir nesamērīgs, un apstrīdētā norma neatbilst Latvijas Republikas Satversmes 105. panta pirmajiem trim teikumiem. Nav pieļaujama tāda situācija, ka persona, neuzstādot skaitītāju, varētu izvairīties no attiecīgās samaksas veikšanas un pienākumu maksāt par tās patērēto ūdeni pārlīkt uz citiem dzīvokļu īpašniekiem. Tomēr tādā gadījumā, ja pienākums segt visu dzīvojamās mājas ūdens patēriņa starpību tiek uzlikts tikai tai personai, kura savā dzīvokļa īpašumā nav uzstādījusi skaitītāju, neatkarīgi no tā, kāpēc šī starpība radusies, nevar tikt sasniegts samērīguma un taisnīguma principiem atbilstošs rezultāts. Noteikumu Nr. 1013 19.¹ 2. apakšpunkta normā ir pieļauta atkāpe no civiltiesību principiem, kas nosaka kopīpašnieku savstarpējās attiecības, un visa ūdens patēriņa starpības segšanas nasta, neraugoties uz tās rašanās iemesliem, uzlikta personai, kura savā dzīvokļa īpašumā nav uzstādījusi ūdens patēriņa skaitītāju. Tādējādi nelabvēlīgās tiesiskās sekas, kas personai radās apstrīdētajās normās noteiktā tiesību ierobežojuma dēļ, ir lielāks par labumu, ko no šā ierobežojuma guva sabiedrība (sk. *turpat* 17.3. punkts).

[7.2] Ievērojot minētās atziņas, Senāts atzīst par nepieciešamu norādīt metodi, kādā pušu tiesiskajās attiecībās nosakāms atbildētāja atbildības apjoms par ūdens patēriņa starpību.

[7.2.1] Noteikumu Nr. 1013 19.¹ 2. apakšpunkta atzīšanas par spēkā neesošu (attiecībā uz gadījumiem, kas uzskaitīti Satversmes tiesas spriedumā) tiesiskās sekas ir tādas, ka ūdens patēriņa skaitītāja neuzstādīšana atsevišķajā īpašumā nav viens no gadījumiem, kas dod pamatu atkāpties no Noteikumu Nr. 1013 19. punkta, kurš paredz ūdens patēriņa starpības segšanu atbilstoši atsevišķo īpašumu skaitam.

Vienlaikus jāņem vērā Noteikumu Nr. 1013 19. punkta mērķi, kas, ievērojot turpmāk norādītos argumentus, ir noregulēt ūdens patēriņa starpības sadales kārtību, ja ir iespējams noskaidrot kopējo individuālo ūdens patēriņu atsevišķajos īpašumos, jo visi dzīvokļu īpašnieki ir izpildījuši pienākumu nodrošināt nepieciešamos pasākumus, lai to varētu uzskaitīt.

Tas izriet no tiesību normas sistēmiskās un teleoloģiskās interpretācijas. Ministru kabinets, ietverot Noteikumu Nr. 1013 19.¹ punktu, pauda gribu ierobežot Noteikumu Nr. 1013 19. punkta piemērošanu, paredzot, ka šī norma nav attiecināma uz tādiem Noteikumos Nr. 1013 norādītajiem gadījumiem, kad dzīvokļa īpašnieka (dzīvokļu īpašnieku) prettiesiskas darbības vai bezdarbības dēļ nav zināms individuālais ūdens patēriņš tā atsevišķajā īpašumā. Tādēļ secināms, ka Ministru kabinets nav vēlējis Noteikumu Nr. 1013 19. punktā noteikto ūdens patēriņa starpības apmaksas kārtību attiecināt uz pilnīgi visiem dzīves gadījumiem, proti, tas nav paredzēts tādām situācijām, kad ūdens starpību veido arī atsevišķu dzīvokļu īpašnieku individuālais ūdens patēriņš, kuru Noteikumos Nr. 1013 norādītajā laikā nav izdevies noskaidrot šo dzīvokļu īpašnieku vainas dēļ.

Tāpat jānorāda, ka Ministru kabineta 2019. gada 19. novembra noteikumu Nr. 542 „Grozījumi Ministru kabineta 2008. gada 9. decembra noteikumos Nr. 1013 „Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu”” anotācijā Ministru kabinets apstiprināja, ka tā nolūks bija paredzēt no Noteikumu Nr. 1013 19. punkta atšķirīgu ūdens patēriņa sadales kārtību, ja dzīvokļu īpašnieku vainojamas darbības vai bezdarbības dēļ nav bijis iespējams izmantot ūdens patēriņa sadales veidu atbilstoši ūdens patēriņa skaitītāju rādījumiem atsevišķajos īpašumos (tajā skaitā – atsevišķajā īpašumā nav uzstādīti ūdens patēriņa skaitītāji).

Turklāt Ministru kabinets no jautājumu loka, ko noregulē Noteikumu Nr. 1013 19. punkts, tieši izslēdza gadījumus, kad vismaz viens no dzīvokļu īpašniekiem atsevišķajā īpašumā nav uzstādījis ūdens patēriņa skaitītāju. Tādēļ tas, ka Satversmes tiesa Noteikumu Nr. 1013 19.¹ 2. apakšpunktu atzina par spēkā neesošu attiecībā uz noteiktiem subjektiem, nevar būt pamats, lai secinātu, ka Noteikumu Nr. 1013 19. punkts aptver arī gadījumus, kad no kopējā ūdens patēriņa starpības nav nošķirts tāds ūdens individuālais patēriņš atsevišķajā īpašumā, kas nav uzskaitīts, jo tajā nav uzstādīts ūdens patēriņa skaitītājs. Tas būtu pretēji Ministru kabineta tieši paustajam nolūkam, kuru par legītīmu atzinusi arī Satversmes tiesa.

Ievērojot minēto, attiecībā uz tiesiskajām attiecībām, kurās Noteikumu Nr. 1013 19.¹ 2. apakšpunkts atzīts par spēkā neesošu ar Satversmes tiesas spriedumu, konstatējams aizklāts likuma robs, jo Noteikumu Nr. 1013 19. punkts vispār neparedz atkāpes no tajā noteiktā ūdens patēriņa starpības sadales kārtības. Tas savukārt neatbilst Ministru kabineta paustajai gribai šādu sadales kārtību nepiemērot attiecībā uz gadījumiem, kad atsevišķajā īpašumā nav uzstādīts ūdens patēriņa skaitītājs. Turklāt šāda aizklāta likuma roba konstatēšana nenonāk pretrunā arī ar iepriekšminēto Satversmes tiesas spriedumu, jo arī tajā atzīts, ka uz gadījumiem, kad atsevišķajā īpašumā nav uzstādīts ūdens patēriņa skaitītājs, ir attiecināma ne vien Noteikumu Nr. 1013 19. punktā noteiktā ūdens patēriņa starpības sadales kārtība, bet arī papildus ir jānoskaidro un aprēķinā jāņem vērā attiecīgā dzīvokļa īpašnieka individuālais ūdens patēriņš strīdus laika posmā.

Iepriekšminētais aizklātais likuma robs aizpildāms teleoloģiskās redukcijas ceļā, proti, sašaurinot Noteikuma Nr. 1013 19. punkta tvērumu. Tādēļ, kā jau minēts iepriekš, Noteikumu Nr. 1013 19. punktā noteiktā ūdens patēriņa starpības sadales kārtība piemērojama tiktāl, ciktāl no kopējā ūdens patēriņa starpības tiek atskaitīts atsevišķā īpašuma (īpašumu) individuālais ūdens patēriņš.

[7.2.2] Iepriekš norādītais dod pamatu secinājumam, ka kopš brīža, ar kuru Noteikumu Nr. 1013 19.¹ 2. apakšpunkts atzīts par spēkā neesošu attiecībā uz pusēm, pierādīšanas priekšmetā ietilpst jautājums par individuālo ūdens patēriņu atbildētāja atsevišķajā īpašumā.

Ja dzīvokļa īpašnieka pieļautā pārkāpuma dēļ nav iespējams noskaidrot faktisko individuālo ūdens patēriņu atsevišķajā īpašumā, pastāv pamats to aprēķināt atbilstoši maksimāli piegādātajam ūdens daudzumam atsevišķajā īpašumā, ievērojot tajā dzīvojošo personu skaitu. Tā noteikšanai var tikt piemērota Noteikumu Nr. 1013 19.² punktā iekļautā formula, kuras ieviešana pamatota ar nepieciešamību novērst pārlieku lielas daļas no ūdens patēriņa starpības piemērošanu atsevišķam īpašumam, nepārsniedzot pieņemtās ūdens patēriņa normas uz vienu iedzīvotāju (sal. *Ministru kabineta noteikumu projekta „Grozījumi Ministru kabineta 2008. gada 9. decembra noteikumos Nr. 1013 „Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu”” sākotnējās ietekmes novērtējuma ziņojums (anotācija).*

Pieejams: https://likumi.lv/wwwraksti/ANOTACIJAS/TAP/2019_11/EMANOT_090919_GROZMK1013.1689.DOCX (sk. Senāta 2025. gada 12. marta sprieduma lietā Nr. SKC-24/2025, [ECLI:LV:AT:2025:0312.C30771420.15.S](#), 7.2.3. punktu).

Turklāt jāņem vērā, ka atbildētājam jāsedz ne tikai individuālais ūdens patēriņš, bet arī daļa no atlikušā ūdens patēriņa starpības, kas tiek noteikta atbilstoši atsevišķo īpašumu skaitam.

[7.3] Apkopojot iepriekš izklāstītos apsvērumus, secināms, ka izskatāmajā lietā nevar atzīt par pareizu uz Noteikumu Nr. 1013 19.¹ 2. apakšpunkta pamata izraudzīto veidu, kādā sadalāmi strīdus izdevumi, ja kāds no dzīvokļu īpašniekiem nav izpildījis pienākumu sniegt informāciju par individuālo ūdens patēriņu atsevišķajā īpašumā.

Tādēļ spriedums ir atceļams, nepievēršoties pārējo kasācijas sūdzībā norādīto argumentu izvērtējumam.

[8] Tā kā spriedums tiek atcelts, saskaņā ar Civilprocesa likuma 458. panta otro daļu /Persona A/ atmaksājama drošības nauda 300euro (sk. *lietas 2. sējuma 160A. lapu*).

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 474. panta 2. punktu, Senāts

nosprieda

atcelt Rīgas apgabaltiesas 2023. gada 2. maija spriedumu un nodot lietu jaunai izskatīšanai Rīgas apgabaltiesā;

atmaksāt /Persona A/ drošības naudu 300euro.

Spriedums nav pārsūdzams.

Senatore S. Osipova Senatore I. Garda Senatore K. Zīle